

то привличала къмъ себе си малката масица, на която стоело изящно изработено съндъчи.

— Ето Василий Ивановичъ продължавала тя, като изваждала изъ съндъчето хубавичакъ пръстенъ. Азъ съмъ приготвила подарока за сгоденицата Ви. Предайте ѝ го отъ мое име като отъ най добрия другаръ на бъдущия ѝ мъжъ.

— Азъ Надѣжда Петровна Азъ нѣмамъ сгоденица.

— Нѣмате сгоденица? Какво искате да кажете съ това? Азъ бѣхъ напълно увѣрена, че скоро ще се жените за Катерина Павловна.

— Да; но ний се раздѣлихме.

Това извѣстие както се виждало силно поразило Надежда Петровна.

— Вѣроятно, продължавала тя, между Васъ сж е произвѣла малка приперня. Потрудете се да се помирите по скоро, навѣрно тя горкичката сега скърби.

— Напротивъ, тържествува, че се избави отъ докачливъ мъжъ.

— Не мисля отговорила Надежда Петровна. — Позволете ми Василий Ивановичъ, да Ви стана посрѣдница.

— За никакви добрини въ свѣтъ! извикалъ Налитаевъ—Никаква сила не е въ състояние да мя подбуди отъ ново да подновимъ предишнитѣ си отношения. Ний се оставихме за всякога.

— Но какъ можа да се случи това? Нѣма Ви прѣвъ нарушихте дадената ѝ дума?

— Не, тя ми се призна, че никога не мя е обичала